

Temetés

Húsvét nagyhetében

Textus: Lukács 23,46b

Élethelyzet:

Idősödő nő, templomos, bibliakörös nagymama. Férje, gyermekei élnek. Családi körülmények rendezettek, emberileg nézve jó bizonyosságai a református hitnek. Rövid betegség után csendben halt meg. Barátságos, közösségi lény volt.

„Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!”

A húsvét előtti „nagyhétbe” léptünk. Urunk érettünk való szenvedésére, megváltó halálára és dicsőséges feltámadására emlékezünk. Igénk Jézus kereszten elmondott imájának a csúcsa. A szent városból kitzasztva, de az Atyával közösségben maradva mondja el. Nem az Ő szívében született. Népe imája volt ez estére a 31. zsoltár szavaival. Minden nap mondta és őrizte a kereszttig.

De itt Megváltóként és a megváltottakért is mondja: leteszi lelkét és lelkünket az Atya kezébe. Ott lesz végképpen jó helyen. Mindenkire érvényes, aki hisz és elfogadja.

Elköltözött testvérünk, aki velünk élt szeretteivel a gyülekezetben, közöttünk imádkozott és énekelt, emberi megítélésünk szerint elfogadta Jézus érette is elmondott imáját, Vele élte életét és maga is naponként letette az Atya kezébe megfáradt testét és lelkét. S hogy reggelenként Tőle erőt, bölcsességet nyert, azt mi magunk is láthattuk. Ha fáradozásai nyomán gyümölcs fakadt megbecsülte, megtartotta, miközben oltárra tette, ami szerinte az Úré, és a rászorulóké. *(További személyes vonatkozások helye az Ige fegyelme alatt.)*

Nagy erőforrás lehetett számára, hogy nemcsak Jézus szeretetét, az Atya gondviselését érezhette, hanem családja viszont szeretetét is, melynek jeleit kapta a szeretet cselekedeteiben. Legyen Isten áldása rajtatok.

Temetés

Pár nap múlva megszólalnak a harangok és hirdettetik sokszor kétkedő szívünknek a feltámadás evangéliuma. Igénkre itt is érdemes figyelni. Ez egy esti ima. Esti imákat pedig a reggeli ébredés reményében szoktak mondani. („Mikor a nap újra felkel, csókolhassuk egymást reggel.”) Urunk is így mondta. Számára ez a „reggel” a húsvét hajnala volt.

Amikor szeretünk mondta és most mi mondjuk, hogy az Atya kezébe tesszük le az Ő lelkét, mi az „örök élet reggelére” nézve mondjuk. A feltámadás reménységében mondjuk.

Id. Dr. Fekete Károly

Temetés

Húsvét után

Textus: Zsolt 73,17-18 és 21-24

Élethelyzet:

Szorgalmas, szinte munkamániás ember, önmegtartóztató a szórakozásban, de barátságos a kapcsolataiban. Megözvegyülése után egy emberileg váratlan fordulattal, addigi tulajdonságai mellé a hit ajándékát is kapva a hívő, református keresztyén ember arculatával gazdagodott addigi vallásossága. Gyermekai messze nőültek, de kapcsolataik zavartalan volt. Otthon élt, napközti otthonból kosztolt.

Egy megbékélt, bölcs, könnyen szerethető testvérünk ravatalánál állunk. Boldog családi élete során is, munkás évtizedei során is példája volt a szorgalmas magyar földművelő embernek, aki inkább munkával töltötte óráit, mint pánasszal. A különös az, hogy amikor elvesztette élete párját, fogyatkozott ereje, megismerkedett a kórház falaival belülről, gyermekei messze kerültek tőle az ország túlsó felére, akkor nem összetört, megkeseredett, hanem szemünk láttára mélyült a hitben és bölcsességben.

A titok kibomlott előttünk a 73. zsoltár verseiben. Egy kegyes, Isten közelében élő ember írja le benne a titkot. Istennel járt és mégis az emberekre figyelt. Előrehaladnak, minden sikerül nekik, eszközökben nem válogatnak. Már szinte irigyelte őket. Érdemes becsületesnek lenni? S egyszer ez a férfi másként ment be a templomba, mint addig. Kezdett odafigyelni arra, amit az Úr üzent neki. Megértette a titkot. A szerencselovagok bizonytalan sorsát, mely olyan síkos, mint a korcsolyázó alatt a jég. Önmaga alatt pedig szilárd talajt kezdett érezni. A veszteségek között felkiálthatott: Te velem vagy és fogod a kezemet, örökséget tartogatsz nekem.

A zsoltáros nyugalomát érezhettük szerettünk életén is. Arra az Istenre csodálkozott rá, aki Fiát küldte érte, megváltását elvégezte a kereszten, a halál felett győzedelmes Krisztussal járhat minden nap és így örök húsvétja volt.

Temetés

Ez a ravatal kérdez: ilyen Istened van a mennyekben? Ugyanakkor biztatás is: ha igen, akkor lehet felismerni az élet igazi értelmét, lehet megújulni és szolgálni maradék erőnkkel.

Id. Dr. Fekete Károly